

... משנה קמייתא להודיעך כחו דר' יהושע דאף על גב דאיכא ל[מימר]
 מיגו ופי אול אלפרק אלחאני שרחו וקאלו¹ מיגו דאי בעיא אמרה מוכת
 עץ אני תחתיך דלא קא פסלה נפשה מכהונה וקא אמרה נאנסתי דקא פסלה
 נפשה מכהונה. והתניא² תשעה חנויות מוכרות בשר שחוטה ואחת מוכרת
 בשר נבילה תגד הדה אלבראניה³ פי תוספת דמאי בפרך רביעי ואלבראניאת
 15 אלתי בעדה תשעה צפרדעים ושרץ אחד ביניהן ותשעה שרצים וצפרדע
 אחד ביניהם תגדהא פי תוספת טהרות פי אלפרק אלסאדס מן מסכת טהרות.
 נמצא בה תינוק מושלך כול' פי משנת מכשירין בפרק שני. סליק פרקא
 האשה שנתארמלה. לימא תנן סתמא [דלא]
 20 כרבן גמליאל⁴ הו מא תקדם⁵ מן קולה פי אלפרק אלאל ר' גמליאל ור' אליעזר
 אומ' נאמנת. וקול ר' זעירי ורב אסי איצא תקדם פי אלפרק אלאל ופיה איצא
 כלף ר' אלעזר ור' יוחנן. ר' שמואל בר יצחק הוה מרקד אתלטה⁶ כול' הדא
 אלמעשה⁷ דכרוה פי מסכת פיאה דבני מערבא בהדא אלנץ ר' שמואל בי רבי
 יצחק⁸ הוה נסיב שבשתא]
 עמ' ב' [והוה מקלס קומי כליא והוה ר' זעירא] חמה ליה ומטמר מקומי אמר חמון להדין
 [סבא איך הוא מבהית לן ו]כיון דדמך הוה תלת שעין קלין וברקין בעלמא
 [נפקת ברת קלא ואמרה דמך ר' שמואל] אל גמיל חסד נפקין למיגמל ליה חסד
 ואיתעביד כמין שבש[א דנ]ר בין ערסא לציבורא והוון ברייתא אמרין
 5 [חזוהי⁹ דהדין סבא ד]קמתלית שבשביה ופי אל בראשית רבה קאלו¹⁰
 כד דמך ר' שמואל ביר' יצחק דהוה מרקד אתלת]
 [נפקין רוחין ועלעולין ועקרין כל אילני טביא] דארעא דישראל למה כן [דהוה]
 [לקיט מינהון שיבשבן ומהלך קדם כליא] כול' ותגד דלך בגמ' דכל הצלמ[ים]¹¹
 דבני מערבא].
 [וחכ' א' אינו אלא כמשיב אבדה] שהמשיב אבדה פטור¹² מתניתין היא בפרק הנוקין¹³
 10 המו[צא אבדה] לא ישבע מפני תיקון העולם. וכשם שאין מזימין את העדים
 [אלא בפניהם]¹⁴ כך אין מכחישים את העדים אלא בפניהם. אלפרק¹⁵ בין אלהכחשה
 ואלהזמה הו

1. = ובתחלת הפרק השני פרשו ואמרו, ט"ז א'. 2. דף ט"ז א'. 3. =
 תמצא ברייתא זו בתוספתא דמאי בפרק ד' והברייתות שאחריה תשעה . . . תמצא בתוספתא
 טהרות בפרק ו' מן מסכת טהרות. 4. שם ט"ז א'. 5. זהו מה שאמר למעלה
 בפרק א' - . . . ומאמרי ר' זעירי ורב אסי נאמרו ג"כ בפרק ראשון ובו גם מחלקת ר'
 אלעזר ור' יוחנן. 6. שם י"ז א'. 7. = מעשה זה זכרוהו במסכת פיאה דבני
 מערבא בנוסח זה. פ"א ה"א. 8. לפנינו: שמואל בר רבי יצחק גמיל חסדיא וכו'.
 9. ע"י בגו"ש 335 בהערות ר"ל ג"נ צ ב ר ג. 10. = ובבראשית רבה אמרו. ע"י פ"ר נ"ט.
 11. ותמצא זה בגמרא דכל הצלמים, ירוש' ע"ז פ"ט ה"א. 12. י"ח א'. 13. גיטין
 מ"ח ב'. 14. דף כ' א'. 15. = החלוק שבין הכחשה והזמה הוא שבהכחשה
 תפול הסתירה שבין שתי כתות העדים על גופה של העדות. אם ראובן ושמעון העידו על
 זבולון שהרג את יששכר ביום ראש חדש אב במהדיה ובאו לוי ויהודה והעידו שזבולון
 הרוצח או יששכר הנרצח היה עמהם בראש חדש אב בקירואן זוהי הכחשה והדין בוה

אלהכחשה וקוע אלתנאפי בין אלשהוד פי אלמשהוד עליה כאן ראובן ושמעון
 שהר . . .
 אן זבולון קתל יששכר פי יום ראש חדש אב באלמהדיה וחצר
 לוי ויהודה שהדא
 אן זבולון אלקאתל או יששכר אלמקתול כאן מעהמא פי ראש חדש אב באל
 15 קירואן הדה היא אלהכחשה וקד וגב אסקאט אלשהאדתין גמיע לאנא
 ליס נעלם אלצאדקין מנהם ואלהזמה הו אן ישהד לוי ויהודה עלי
 ראובן ושמעון אנהמא כאנא מעהמא פי יום ראש חדש באלקירואן פאלואגב
 אן יקתלא ראובן ושמעון בשהאדה לוי ויהודה עליהמא ופי דלך קאל אללה
 [עז וגל] רעשייתים לוי כאשיר זמם לעשיות לאחיו ולן יותר תכדיב ראובן
 20 ושמעון להמא שיא לאן אלשהאדה חצלת עליהמא וצארא במנולה אלכצמא
 אלמשהוד עליהם אלדין לא יותר [אנכאר] המא ללשהאדה אלמשהוד בה . . .
 עליהם שיא ופי אלהכחשה אנמא וקע אלתנאפי בינהמא פי אלמשהוד
 עליה והולאי פי מנולה אלשהוד ולדלך אסקטנא אלשהאדתין הדא הו אלפרק
 בין אלהזמה ואלהכחשה והו

[כ"י קמברידג' T.—S. Arabic Box 18(1)²³]

א' עיא מביין פי אלמשנה בפרק כצד העדים נעשים זוממים [תנן אין] העדים
 נעשים זוממין עד שיוזמו עצמן¹ כיצד אמרו מעידין אנו על פלני בן פלני
 שהרג את הנפש אמרו להן היאך אתם מעידים שהרי נהרג זה או ההורג
 זה היה עמנו אתו² היום במקום פלני אין אלו זוממין אבל אמרו להן היאך אתם
 5 מעידין שהרי אתם הייתם עמנו אתו יום במקום פלני הרי אלו זוממין ונהרגין
 על פיהם והדה³ דלילה ואצחה עלי צחה מא פסרנא פאחפנוה⁴ ומא ראיתה
 פי תואליף אלרוסא פי תפסיר אלהזמה אנהא לא תצח חתי יקרו אלשאהדין
 עליהמא או יסכתו פלא תעול עליה פאנה גיר צחיה ופי אלתלמוד רואיאת
 כתירה תבטלה וקד עאד בעצהם ען דלך פי בעץ אגבתה למא תביין לה פסאדה.

לבטל עדות שתיהן לפי שלא נדע את מי משתיהן האמת. והזמה היא שלוי ויהודה מעידים
 שראובן ושמעון בעצמם היו עמהם ביום ראש חדש אב בקירואן, ואז הדין הוא להרוג את
 ראובן ושמעון בעדותן של לוי ויהודה, ועל זה אמר אלהים ית' ועשיתם לו כאשר זמם לעשות
 לאחיו. והכחשתן של ראובן ושמעון לא תועיל כלום, לפי שהעדות מוסכת עליהם ונעשו
 בגדר בעלי הדינין, שכשמעידין עליהן לא תועיל הכחשתם מאומה נגד העדים המעידים
 עליהם. ובהכחשה, שהסתירה שבין העדים תפול רק על גופה של העדות, שם המה בגדר
 העדות ועל כן מבטלין שתי העדויות. זהו ההפרש שבין הזמה והכחשה, והוא מבואר במשנה
 בפרק כיצד העדים נעשין זוממין. וע"ע פירוש ר"ח שהובא בערוך ע' עד זומם.

1. מכות ה' א' ולפנינו: עד שיוזמו את עצמן. 2. = אותו. 3. = ווהי
 ראה ברורה לאמתות מה שפרשנו וזכרהו. ומה שראית בחיבורי הראשים (ראשי הישיבות)
 בבאור ההזמה שאינה מתאמתח אלא עד שיוודו להם העדים או שישתקו - אל תסמוך עליו
 כי אין הוא נכון. ובתלמוד הרבה שמועות הדוחות פירוש זה, וכבר חזרו בהם קצתם מזה
 בתשובותיהם מפני שהתבאר להם הפסדו. 4. צ"ל: פאחפוטה = וזכרהו (לפירוש זה).